

Nina de la Croix krijgt in Bacchus warm applaus

Zaterdagavond presenteerde KCA theatermaakster Nina de la Croix. Zij maakte voor de tweede keer haar opwachting in cultureel café Bacchus. De titel van haar nieuwe optreden heet 'Bas' maar had ook zo maar 'Dicht op mijn huid' kunnen luiden. Voor haar geen kleedkamer waar zij zich kan concentreren en voorbereiden. Terwijl het publiek binnenkomt staat zij in de spotlights, praat wat met haar technicus Bas Molenveld en met haar begeleider Tjeerd Gerritsen, vershuift de papieren die een onderdeel zijn van het decor. Zij lacht wat naar het publiek en wacht tot het negen uur is. En dan begint zij met een lied. "Hoe heerlijk is het om van huis weg te zijn als er thuis maar iemand op je wacht.' Het wordt mooi en zuiver gezongen. En hoe gelukkig kun je zijn als er vlak voor je iemand naar je luistert met prachtige schoenen aan.

De dialoog die ontstaat tussen beide vrouwen is komisch en tekenend voor de gehele avond. Haar interactie is goed getimed en spontaan. Met haar mimiek en lichaamstaal weet zij het publiek voor zich te winnen. Nina fantaseert er lustig op los. Zij heeft een grote wens. Voor dat de wereld op 20-12-2012 vergaat zoals voorspeld is door Nostradamus, de Inka's, de Maya's en de Hopi Indianen, wil zij op het podium staan van Carré. Naast, met of in plaats van Youp van 't Hek. Maar nu staat zij in Bacchus 'Ook leuk hoor jongens.' Het past haar wonderwel. Zij geniet zichtbaar van haar publiek dat bijna in haar huid kan kruipen. Iedere ademhaling is zichtbaar en hoorbaar. Het is knap hoe de jonge cabaretière in staat is met die intimiteit om te gaan. Op haar wensenlijstje dat zij voor de zwarte dag wil afwerken staan een tiental punten. Zij bespreekt punt voor punt met haar gehoor en je zou werkelijk, voor een keertje maar, drugs willen gebruiken wanneer je het verhaal van Nina gelooft. De gevolgen van het krijgen van een kind neemt zulke vormen aan dat er geen vrouw meer over prakkiseert om voor nazaten te zorgen. Het telefoongesprek in de stiltecoupé van de trein mag dan bekend voorkomen maar de draai die hier nu aangegeven wordt, komt op z'n zachtst gezegd behoorlijk hard aan. Grappen en ernst wisselen zich in een sneltreinvaart af.

Tot slot van de avond, die zonder pauze verloopt, wordt het publiek getrakteerd op een begrafenis medley en nooit zal er op een uitvaart zo gelachen worden. Er waren bloemen voor Nina, roze rozen die verdiende zij. Zelf verklaarde zij na afloop dat zij een heerlijke avond gehad. 'Fantastisch publiek. Ik kon achter elkaar doorknallen.'

Janna van Zon